

SPOOKSTEDEN

DE VOORPROEVEER VAN DE KEIZER

Hij wilde geen verhaal over een eenvoudige opvolging, geen feitenrelaas over de manier waarop hij die glibberige troon had veroverd. Want de jongeling wist van zichzelf dat hij Uitzonderlijk was, en Uitzonderlijke Mannen (zoals hij) verdienden Uitzonderlijke Verhalen. Ze eindigden op de troon door list, meedogenloosheid en pure wilskracht. Ze waren daar in elk geval niet terechtgekomen door met grote ogen toe te kijken terwijl hun rood aangelopen vader sputterend om zich heen klauwend aan zijn einde kwam doordat er, zoals later zou worden vastgesteld, ongelukkigerwijs een kippenbotje in zijn keel was blijven steken. Uitzonderlijke Mannen bleven niet versteend staan koekeloeren zonder iets te kunnen of willen doen. Uitzonderlijke Mannen bleven niet in doffe onderworpenheid staan wachten tot die laatste ademloze minuut voorbij was.

Het nieuws verspreidde zich snel. Ten tijde van zijn kroning ging aan het hof al het gerucht rond dat de jonge Lu Huang Du tegen zijn vader had samengespannen om de troon te bemachtigen. Nu had hij het zeker niet zo gepland, maar hij was boven alles een opportunist. Dus toen in hofkringen werd gefluisterd over vader- dan wel keizermoord, ontkende hij dat niet. Laat ze maar denken dat hij meedogenloos was. Waarom niet?

Het eerste bevel dat hij als Keizer uitdeelde was de terdoodver-

oordeling van iedereen die de roddel had verspreid. En als tweede gelastte hij dat alle kippen – allemaal, tot en met de laatste in het land – moesten worden afgemaakt, omdat het hem duidelijk was dat hun verraderlijke botten samenspannen tegen zijn keizerlijke bloedlijn.

Met de bijl al fluitend onderweg naar hun nek bepleitten de rodelaars en lasteraars hun onschuld of beschuldigden hun politieke tegenstanders, broers, zussen of ouders, en vervloekten de despotische Keizer, alvorens reutelend hun laatste adem uit te blazen.

De kippen – in het vooruitzicht van hun eigen aanstaande slacht tot het eind toe ondoorgrondelijk – maakten veel minder misbaar.

Per keizerlijk decreet was het fokken, eten en houden van pluimvee voortaan verboden.

Die culinaire leemte werd opgevuld door varkensvlees. De gevolgen van de hierdoor plotseling gestegen vraag waren desastreus voor degenen die zich die luxe niet konden veroorloven. Het fokken van varkens vereiste twee keer zoveel land en drie keer zoveel investeringen, en op de markt kostte varkensvlees vijf keer zoveel als het vlees van het gevoeglijke gevogelte. Boeren konden niet meer in hun levensonderhoud voorzien, boerengezinnen leden gebrek en honger. De zonen van honderd aan lagerwal geraakte boeren zwoeren wraak op de Keizer.

Alle verraders die in het jaar van de Haan waren geboren werden uit hun huis verdreven. Maar hun jongere broers, geboren in het gunstige jaar van het Varken, stonden voorspoed en gezondheid te wachten.

De Keizerlijke Voorproever, wiens nalatigheid, naar algemeen werd aangenomen, tot de dood van de vorige Keizer had geleid – de ergst denkbare misdaad in het ondermaanse – werd opmerkelijk genoeg gespaard. Verscheurd door schuldgevoel bracht hij

zichzelf in zijn verdriet op het randje van de wanhoop, maar hij werd door de nieuwe Keizer beloond met ruimere woonvertrekken en een weerzinwekkende hoeveelheid goud, dit alles tegen zijn wil.

Hij had de doodstraf verwacht, er zelfs om gesmeekt, maar in plaats daarvan had hij onbeschrijflijke rijkdommen ontvangen! Zijn vrienden en burens keken hem met de nek aan vanwege zijn gebrek aan scrupules. Voor hen zag het eruit alsof hij zich ongegeneerd had laten betalen om zijn plicht te verzaken. Dus toen hij na de ontvangst van al dat goud van ellende en verwarring in tranen uitbarstte, dachten ze dat het vreugdetranen waren. Toen hij het goud op een karretje terugbracht naar de schatkamer om er voor- goed van af te zijn, zagen getuigen alleen dat de Keizerlijke Voorproever een vreselijk arrogante man was, die met zijn rijkdom te koop liep om anderen de ogen uit te steken. En toen hij een pak slaag had gekregen omdat hij de euvelen moed had gehad om het goud terug te brengen en door de Keizer opgewekt werd weggestuurd met een wonderlijk genoeg nog grotere hoeveelheid goud – die glom in het maanlicht op dat stille stuk weg – hadden de voorbijgangers geen oog voor zijn bont en blauw geslagen voorovergebogen gestalte of zijn hinkende tred. Ze zagen alleen de obscene stapels goud in het volgeladen karretje dat dat verachtelijke sujet nu blijkbaar zo graag achter zich aan sleepte.

Geachte inwoners van de Keizerlijke Stad,

Met gemengde gevoelens delen wij u mede dat Huang Zi Feng zijn functie als Keizerlijke Voorproever heeft neergelegd wegens: familiële omstandigheden/verbanning/overlijden.

Na gedegen onderzoek schrijven de Keizerlijke Onderzoekers de dood toe aan: een langzaam werkend gif dat ongetwijfeld bestemd was voor de keel van onze roemruchte Keizer.

We voldoen hierbij aan onze wettelijke verplichting om melding te maken van het afwijkende standpunt van de Schaduwhistoricus, Sima Qing, wiens jammerlijk verwoorde verslag suggereert dat de Keizerlijke Voorproever niet is vergiftigd, maar is doodgeslagen door een woedende menigte en dat het lijk geen sporen van vergiftiging vertoont. De gefingeerde en ontwrichtende verslagen van de Schaduwhistoricus hebben ons wetenschappelijk bureau reeds veel te lang in diskrediet gebracht. Wat de volgende vraag oproept: valt iemand te vertrouwen die, zoals Sima Qing, bewezen heeft geen baard te kunnen laten staan, hoe rudimentair dan ook? Nee. Zo luidt het officiële standpunt.

Hoe het ook zij, het doet ons genoeg om te kunnen aankondigen dat de taken van de Keizerlijke Voorproever per direct worden overgedragen aan de eerstgeboren zoon van de overledene, Huang Zi Yan, leeftijd: drie maanden.

Huang Zi Yan brengt oo jaar ervaring met zich mee in deze functie.

Dit afscheid is een gezamenlijk besluit dat na ampel beraad tot stand is gekomen. Moge de hemel Huang Zi Yan gunstig gezind zijn. We hopen dat u hem samen met ons zowel een voorspoedig leven als een zachte dood toewenst in dienst van onze Onsterfelijke Keizer.

We wensen Huang Zi Feng het allerbeste in zijn verdere loopbaan. We zullen hem node missen. We zullen hem ons altijd blijven herinneren als een _____.

Per keizerlijk decreet,
De Orde van de Eunuch

De Keizerlijke Raadsheren hadden de nieuwe Keizer afgeraden om een zuigeling als Voorproever te benoemen, omdat het kind nog

geen tanden had en het hem bovendien aan de vocabulaire ontbrak om zich uit te laten over de kwaliteit van de maaltijd en dus evenmin kon laten weten of die voldeed aan des keizers smaak, laat staan dat hij hem kon waarschuwen tegen vergif of adequaat op de aanwezigheid van verdachte sera of ongebruikelijke, dubieuze ingrediënten zou kunnen reageren. Maar die zwartkijkers hadden niet begrepen dat onder het bewind van deze Keizer alles mogelijk was, dat niets buiten zijn macht lag en dat hij eenieder die het waagde zijn goddelijke wil te trotseren zekerlijk te gronde zou richten. Hij, de gever van het leven, de nemer, de grote, gemene deler.

Hij liet de raadsheren opsluiten in de keizerlijke gevangenis aan de rand van de stad – ook bekend onder de naam de Zes Ringen van de Hel – en gaf bevel de zuigeling als Keizerlijke Voorproever aan te stellen.

De maaltijden waren ingewikkelde rampen. Als de Keizer besloot dat hij wilde eten – zijn eetlust was onvoorspelbaar en diende zich op de raarste tijden aan – werd de baby ruw gewekt en kreeg een vloeibare versie van het eten van de Keizer toegediend. Verdwaalde stukjes spekvet dreven in het flesje waarmee hij werd gevoerd.

Maar het varkensvlees, de zeeslakken en de zoetigheden die het kind binnenkreeg waren veel te zwaar voor hem en veroorzaakten grote schade aan zijn prille lijfje, waardoor hij ziekelijk werd en zo vaak met infecties te kampen kreeg dat onmogelijk te zeggen viel of er gruwelijke vergiften in het eten zaten of dat het juist prima geschikt was om door een volwassene geconsumeerd te worden. In dit opzicht had de Keizerlijke Voorproever volledig gefaald in zijn taak.

Het was opgefallen dat de baby goed op moedermelk reageerde, maar daar had de Keizer weinig boodschap aan, omdat hij daar slechts hoogstzelden trek in had. Door de onduldbare vertrageningen die zich voordeden als het kindje werd gewekt en zijn flesje werd bereid, om nog maar te zwijgen over zijn kieskeurigheid en

niet-aflatende gehuil, had de Keizer al gauw spijt van zijn beslissing.

Maar het kind kon niet uit zijn functie worden ontheven, want Voorproever van de Keizer was een aanstelling voor het leven, die alleen door de dood kon worden beëindigd, en de Keizer, hoewel wreed, kon het niet over zijn hart verkrijgen om zo'n jong kind van het leven te beroven (al zou hij dat moment van weekhartigheid later in zijn regeerperiode nog ruimschoots compenseren).

En zo moest er een nieuwe positie worden vervuld: Voorproever van de Voorproever.

Er waren mensen aan het hof die zich geïnteresseerd toonden om die positie te bekleden. Maar de Keizer had op elke sollicitant wel iets aan te merken. De een had een onderontwikkeld smaakvermogen en kon niet eens het verschil tussen oolong- en jasmijnthee onderscheiden. Die dikkerd leek zich vooral vol te willen proppen en nam het belang van zijn taak (levensbelang!) veel te licht op. Een derde kon niet door de beugel omdat hij hangende oogleden had.

Dag na dag kreeg de Keizer alleen maar tekortschietende kandidaten voorgeschoteld.

Toen liet de Keizer op advies van zijn nieuwe raadsheer, Tong Li Mo, de Taoïst, een uitnodiging voor een feestmaal in het paleis uitgaan naar alle bedelaars die de straten van de Keizerlijke Stad bevolkten. Tong Li Mo had bedacht dat de bedelaars, in tegenstelling tot de vermogende, verveelde bewoners van het Keizerlijk Hof de rijkelijke dis met meer smaak tot zich zouden nemen, dat ze, anders dan de hovelingen met hun bloemrijke vleierij, hun mening over de smaak van een gerecht desgevraagd in eerlijke, eenvoudige bewoordingen zouden geven, en dat er zich tussen de vele straatkinderen en zwervers die de brandschone zalen van het paleis met hun modderige voeten besmeurden wellicht enkelen bevonden met de kwaliteiten waaraan een voorproever diende te voldoen.

Bij dit banket, dat later bekend zou komen te staan als het Vergiftigde Vreetfestijn, had de Keizer door een klein, willekeurig deel van elke schaal eten een langzaam werkend vergif laten mengen.

Tegen middernacht was er nog maar één bedelaar die nergens last van scheen te hebben. Hij had zich uitsluitend van de veiligste delen van elk gerecht bediend, terwijl de disgenoten aan weerszijden van hem zich gretig op het door hem overgelaten eten hadden gestort en tot de eerste dodelijke slachtoffers behoorden.

De volgende ochtend werd de bedelaar voor de Keizer geleid om uit te leggen hoe hij het feestmaal had overleefd.

De bedelaar sprak over zijn gulzige en nu dode kompanen, die zonder slag of stoot in de goedheid van de Keizer hadden geloofd, terwijl alle verhalen het tegenovergestelde beweerden. Het was toch niet meer dan logisch om te veronderstellen dat het eten dat was bereid voor de armen, de laagste en meest gehate kaste, was vergiftigd? Hij had als enige begrepen dat het een test was.

Als hij dat werkelijk had vermoed, vroeg de Keizer, waarom had hij dan zijn leven op het spel gezet door zelf ook iets te eten, al was het dan weinig? Eén verkeerde hap en hij zou zich bij de doden hebben gevoegd. Het zou toch verstandiger zijn geweest om het eten helemaal niet aan te raken?

De bedelaar antwoordde dat hij heel erge honger had gehad. Uitgehongerd was, in feite.

En zo verkreeg de enige overlevende, die door een wonderlijke intuïtie elke dodelijke hap had weten te vermijden, de grootse positie van Voorproever van de Voorproever.

**WORLD SQUARE MEDICAL CENTRE
– GEORGE STREET, SYDNEY, AUSTRALIË**

Mijn maag doet raar, hij maakt luide gorgelende geluiden terwijl hij druk bezig is dat smerige broodje kip te verteren dat ik vanmorgen naar binnen heb gewerkt – en ik voel me nog extra opgelaten omdat het hier heel stil is en omstanders mijn innerlijke onrust ongetwijfeld zullen opmerken, en wat zegt het eigenlijk over je als je ingewanden niet eens een verenigd front kunnen vormen?

De deur gaat open en dokter Mok wenkt me zijn spreekkamer binnen.

Ik doe de deur achter me dicht.

‘哪里不舒服?’ zegt hij tegen het klembord in zijn hand.

‘O,’ zeg ik, omdat hij puur op basis van mijn uiterlijk meent te weten welke taal ik spreek, wat mijn cultuur is, wie ik ben of zou moeten zijn. ‘Ik spreek geen Chinees.’

‘O, bent u Japans? Koreaans?’

‘Ik ben Australisch.’

Hij klakt afkeurend met zijn tong. ‘Nee, nee! Ik bedoel uw ras.’

‘Is er een andere arts beschikbaar? De vorige keer had ik dokter Collison. Misschien kan ik beter even op haar wachten.’

‘Ze heeft vandaag vrij,’ hij kijkt me door samengeknepen ogen verzendend aan. ‘Waar komen uw voorouders vandaan?’

‘China,’ zeg ik met een zucht.

Hij slaat geamuseerd op zijn bureau. ‘Ha! Ik wist het wel! De jon-

gere generatie! Compleet verpest! Wat een schande. Spreken de taal niet. Verloochenen hun eigen cultuur. U bent een slechte Chinees! Maar goed, wat kan ik vandaag voor u betekenen? Maagklachten?’

‘Hoezo? Nee. Waarom denkt u dat?’

‘Uw maag maakt geluid. Misschien hebt u honger. Hier, neem een koekje.’

‘Dank u.’

‘Nou,’ zegt hij. ‘Wat brengt u hier?’

‘Mijn werkgever had me hier vorige week heen gestuurd voor de halfjaarlijkse check-up. Ik kom voor de uitslag.’

‘Ah, juist ja. Momentje. Ik zal even voor u kijken.’

Dokter Mok verdwijnt om mijn dossier te gaan halen en dus – ik kan er niets aan doen, alle onbemande ruimtes oefenen deze aantrekkingskracht op me uit – maak ik van de gelegenheid gebruik om alles eens goed te bekijken. De meetlat. De bloeddrukband met pompje. De medische diploma’s aan de muur. Zolang je gewoon blijft zitten en nergens aankomt, is er niets onbetamelijks aan.

Kindertekeningen van het zoontje van de dokter zijn trots aan de muur gehangen; hij heeft zijn vader afgebeeld in de volle stokfiguurglorie van zijn kleuterhand: de stethoscoop, de dokterstas, zijn wezenlijke kern. De naam van het kind in de hoek gekrabbeld als de signatuur van de kunstenaar.

Mijn vader had vroeger net zulke symbolen van mij in zijn kantoor hangen. Kleuterkunst, met zijn twijfelachtige lijnen en kleuren. Hij moet me als perfect hebben beschouwd, van die speciale afstand – en ik hem ook misschien – in dat korte tijdsbestek voordat je elkaar werkelijk kunt teleurstellen.

Voor zover ik me kan herinneren heeft mijn vader na mijn vijfde nooit meer iets van me ingelijst. Mijn tienerjaren waren bijzonder onvruchtbaar – ik neem aan dat je die artistieke neigingen op een gegeven moment ontgroeit, of dat je overgaat op andere vormen, andere onderwerpen, en onvermijdelijk uiteindelijk je vader niet meer tekent.

Het bureau is bezaaid met farmaceutisch promotiemateriaal: pennen, kalenders, een koffiebeker. Op de muismat staat een verwaagd, vervuild stadsgezicht, met daaronder een weinig wervende Engelse tekst: *Port Man Tou, China: The City Where Anything Is Possible!*

Dokter Mok komt weer binnen. Hij zwaait vrolijk met de onderzoeksresultaten en gaat zitten. Hij begint te lezen. De lach verdwijnt van zijn gezicht.

Ik heb ineens een droge keel. Ik leg mijn koekje op zijn bureau.

‘Het onderzoek wijst uit dat u taikofobie heeft.’

‘Wat voor fobie?’

‘Taikofobie,’ zegt hij weer. ‘Angst voor Chinezen.’

‘U maakt een grapje,’ zeg ik.

Zijn gezicht – een heel Chinees gezicht – geeft aan dat hij zeker geen grapje maakt.

‘Ik ken een goede arts die gespecialiseerd is in zeldzame aandoeningen.’ hij vermijdt oogcontact en begint te typen. ‘O, maar zijn praktijk zit midden in Haymarket. Chinatown. Vol Chinezen. Misschien durft u daar niet heen.’

Maar ik luister al niet meer. ‘Dit kan niet waar zijn. Ik kan onmogelijk bang zijn voor Chinezen. Ik ben Chinees.’

‘废话,’ mompelt hij.

‘Pardon?’

Dokter Moks gezichtsuitdrukking wordt iets milder en hij steekt zijn hand over het bureau heen uit, ofwel om de resultaten er nog eens bij te pakken en mij gelijk te geven of om me een geruststellend klopje op de rug van mijn hand te geven. Maar hij doet geen van beide en pakt met een verholen glimlach, alsof hij bang is dat ik hem daarop zou betrappen, mijn half opgegeten koekje en schuift het langzaam buiten mijn bereik.

**ONDERWEG NAAR HET CONSULAAT VAN DE
VOLKSREPUBLIEK CHINA – PARRAMATTA ROAD,
CAMPERDOWN**

In de bus terug naar mijn werk pingt mijn telefoon. Er is een mailtje binnengekomen. Het nadeel van werken op het consulaat van de Volksrepubliek is dat al het e-mailverkeer in het Chinees is.

Zoals te doen gebruikelijk copy/paste ik het oorspronkelijke bericht naar mijn Google Translate-app.

Onderwerp: Betrapt!

Hr-afdeling <Hr.chinaconsulsyd@mfa.gov.cn>

Vrijdag 26/05/2017

Aan: Lu, Xiang

Beste Xiang,

In het begin hielden we je gewoon voor een idioot. Dom en traag van begrip. Later beseften we dat er veel meer aan de hand was.

Tot slot moeten we je feliciteren met het feit dat je het tot dit punt hebt gebracht. Een halfjaar, een hele prestatie! Wist je dat in deze sector het verloop van een doorsnee startersfunctie als vertaler, zoals die van jou, gemiddeld negen maanden is? Wat ben je dicht bij deze mijlpaal in de buurt gekomen!

Helaas moeten we je met onmiddellijke ingang ontslaan.

Je mag er dan uitzien als een Chinees, maar je spreekt en leest geen Mandarijn. Je bent eentalig! In deze context het ergste wat er is.

We hebben spijt van het leer-werkprogramma waaraan jij deze baan te danken had. We zullen ermee stoppen. Uiteindelijk hebben we deze hele catastrofe aan onszelf te wijten. We hebben

enorm onterechte aannames gedaan.

Chinese naam? Ja.

Chinees uiterlijk? Ja.

Kunstopleiding? Een rijkeluiszoontje of gewoon niet erg slim (we dachten het eerste, maar het bleek het laatste te zijn).

En dan de belangrijkste fout: we hebben het sollicitatiegesprek in het Engels gevoerd. We hebben je kennis van het Chinees helemaal niet getoetst!

We kunnen dit alleen onszelf aanrekenen.

Maar we hadden je uiteindelijk wel door. Dacht je nu werkelijk dat we niet door je zwijgzaamheid heen prikten? Die keer dat je stembanden waren ontstoken? Je beroerde uitspraak, je onnatuurlijke zinsbouw?

Dacht je nu werkelijk dat we niet weten dat je alles gewoon door Google Translate heen hebt gehaald?

Waar zie je ons voor aan? Dat wisten we al vanaf dag twee, dag drie op z'n laatst.

Eerst dachten we dat het bescheidenheid was. Zoals je je hoofd boog als je ons in de gang tegenkwam. Tot we beseften dat je dat deed uit angst om een praatje te moeten maken. Uit angst om door de mand te vallen als slechte Chinees.

We gaan ervan uit dat je dit bericht na ontvangst onmiddellijk door Google Translate zult halen (weet je nog dat de IT-afdeling die website een keer een hele middag had geblokkeerd? Die paniekerige uitdrukking op je gezicht was echt onbetaalbaar!). We kwamen in het geheim samen als jij er niet was (het heeft geen zin om iemand die maar één taal machtig is uit te nodigen op een tweetalige vergadering, toch?). Volgens onze schatting ken je hooguit vijftig Chinese woorden. Een tweejarige heeft een grotere woordenschat dan jij! Schaam je je niet?

We weten allemaal dat je het meest opzag tegen het wekelijkse rondetafelgesprek op maandag. Je was altijd even stil, had altijd een verontschuldigend lachje paraat. Weet je nog dat Bo Wen Xia

vorige maand tijdens zo'n vergadering een hilarische grap vertelde? Dat was een test. Het was totale onzin, een nepgrap. Jij lachte om die absurde grap. Dat was het onomstotelijke bewijs.

We hebben deze farce een halfjaar laten voortduren omdat we bang waren dat je misschien iemands zoon of neefje was. Maar het uitgebreide verslag van de privédetective die we op de zaak hebben gezet, blijkt dat je zeer zeker geen verwende diplomatenelg bent. Gewoon een sukkel uit de middenklasse.

Er bestaat helemaal niet zoiets als een halfjaarlijkse check-up! We hebben je vorige week naar de dokter gestuurd, zodat we onze besloten bijeenkomst konden houden en vandaag hebben we je werkplek leeggeruimd. Minder kans op trammelant met een ontevreden voormalige werknemer (jij!). We verzoeken je vriendelijk je spullen bij de receptie op te halen en niet meer terug te komen. Je vervanger begint aanstaande maandag.

O ja, we hebben ook je harde schijf doorzocht en daar een paar gedichten van jouw hand gevonden. Voor de grap hebben we ze door jouw favoriete vertaalprogramma gehaald. Heel slecht. Het was slechte poëzie. En jij bent een slechte Chinees.

Het heeft geen zin om te proberen naar boven te komen. Je sleutelkaart is gedeactiveerd. Mocht je het toch proberen dan zul je door de beveiliging naar buiten worden geëscorteerd.

Hoogachtend,
Dou Jin Bo
Hr-adviseur
Consulaat van de Volksrepubliek China

3

DE VERRADER VAN DE KEIZER, LU DONG PU

Lu Huang Du was een jaloerse en paranoïde heerser. Vanuit zijn ooghoeken zag hij niets dan usurpatoren en moordenaars, en hij meende overal samenzweringen tegen hem te bespeuren. Vandaar dat hij in zijn waanzin de kinderen van zijn broer en zijn ooms van vaderskant liet vermoorden, zodat niemand hem zijn troon kon betwisten. Deze verraders in de dop waren hem, ondanks hun schor geuite beroep op verwantschap, volkomen vreemd, met duistere grijnzen en niet te peilen zielenroerselen.

Maar wat te doen met Lu Dong Pu, zijn naaste bloedverwant en eerste troonopvolger? De Keizer wist zelf met broederlijke zekerheid dat Lu Dong Pu een zachtmoedige inborst had en geen enkel verlangen koesterde naar zijn troon, want de jongste broer had de intriges aan het Keizerlijk Hof reeds lang geleden de rug toegekeerd. Hij had voor de wetenschap gekozen en deed niets liever dan door de contemplatieve tuinen wandelen, zijn kennis van het schaakspel xiangqi verfijnen en zich in filosofische vraagstukken verdiepen.

Er werd vaak gezegd – zij het alleen op fluistertoon, verborgen voor des keizers oor – dat Lu Dong Pu, met zijn goedaardige karakter, scherpe verstand en totale gebrek aan ambitie, in dat opzicht – en dus in elk opzicht – het tegenovergestelde was van zijn broer.

In het verraderlijke rijk van de zuidelijke Song-dynastie hadden ze geruchten opgevangen dat de nieuwe Keizer uit minder hard hout gesneden was dan zijn vader en dat zijn maag zich omkeerde zodra hij pluimvee zag. Dus stuurden ze meteen een leger die kant op om de taaiheid van de Keizer te testen.

De Tangoeten uit het noorden hadden vergelijkbare verhalen gehoord; dat deze Keizer uit weker deeg gekneed was, en dat zijn maag zich omdraaide bij het zien van puimsteen. Aangemoedigd, maar ook enigszins verward door deze berichten, voerden ze hun aanvallen aan de grenzen van het keizerrijk op.

De nieuwe Keizer kon geen oorlog op twee fronten voeren. Zijn troepen moesten een te groot grondgebied bestrijken en waren over te veel buitenposten verspreid en zouden dan ook nog worden gehalveerd om de dreigingen in het noorden en het zuiden het hoofd te bieden.

Omdat ze zijn kwetsbaarheid aanvoelden hadden de zuidelijke staten embargo's ingesteld, handelsroutes afgesneden en vrachtschepen die onderweg waren naar het Jing Hang-kanaal tot zinken gebracht, in de hoop de Keizer door middel van uithongering tot overgave te dwingen. De lafhartige zuiderlingen hadden een kille berekening gemaakt: als de Keizer zijn troepen zou mobiliseren om Zich tegen hen te verweren, zouden de Tangoeten hem in het noorden aanvallen. Maar als zijn troepen naar het noorden zouden marcheren om de Tangoeten terug te dringen, dan zouden de zuiderlingen ongehinderd naar de hoofdstad oprukken. Als de Keizer geen van beide opties koos, zou er hongersnood uitbreken en hoefden zijn vijanden alleen de winter maar af te wachten om dan de verzwakte grensverdediging uit te schakelen. Linksom of rechtsom, de Keizer zou ten val komen. Toen ze deze conclusie eenmaal hadden getrokken onderbraken de zuiderlingen – pragmatisch als ze waren – de opmars van hun leger en wachtten ze, terend op hun

eigen voorraden, de geweldloze overwinning af.

Binnen de paleismuren heerste chaos. De Keizerlijke Raadsheeren en ministers wisten zich geen raad. Degenen die zelfs maar durfden te zinspelen op een mogelijke overgave werden geëxecuteerd vanwege hun verraderlijke lafheid. Degenen die moedig maar ondoordacht opriepen tot de strijd werden naar de Zes Ringen van de Hel gestuurd.

De Keizer eiste een krijgslist, maar geen enkel plan was toereikend.

In een staat van beleg zouden zelfs de gigantische graanvoorraden van de Keizerlijke Stad uitgeput raken. Omdat hij niet werkeloos kon toezien terwijl het Rijk van zijn broer ten onder dreigde te gaan, daalde de sluwe Lu Dong Pu af naar de contemplatieve tuinen waar hij als kind xiangqi en chaturanga had geleerd van de grootmeesters. Daar speelde hij een partij xiangqi tegen een eenvoudige lijfknecht met lef en aspiraties.

Lu Dong Pu, met afstand de beste schaker van de twee, stuurde er vanaf de eerste zet op aan om de partij te verliezen. Hij deed zich voor als een gemoedelijke kletsmeier en wist de hoveling te verleiden tot een luchtig gesprekje over het keizerrijk, en weidde uit over een manier waarop je zowel de noorderlingen als de zuiderlingen kon verslaan, als je maar toegang tot de Keizer had. Hij ontvouwde zijn plan zo listig en langzaam dat de hoveling tegen de tijd dat ze in het eindspel waren beland het idee had dat het aan zijn eigen brein was ontsproten.

De hoveling vroeg direct audiëntie aan bij de Keizer, die in zijn wanhoop bereid was te luisteren naar wat hij te zeggen had. De krijgslist van de hoveling luidde aldus: de spionnen en agenten van de Keizerlijke Stad moesten onder de noorderlingen het valse gerucht verspreiden dat de Keizer een geheime overeenkomst met de zuiderlingen had gesloten, terwijl de zuiderlingen moest worden wijsgemaakt dat de Keizer met de Tangoeten in het noorden had onderhandeld. Zo werden beide tegenstanders gedwongen om zich

op de vijand van hun vijand te richten en hun overwinningskansen opnieuw in te schatten.

Geen van beide opponenten was sterk genoeg om een alliantie van twee rijken te verslaan, zouden ze dan uit zelfbehoud niet schoorvoetend de weg van de diplomatie willen bewandelen, om in elk geval betere voorwaarden dan de concurrent te bedingen?

De Keizer hoefde het gerucht maar de wereld in te helpen en dan zou hij in een mum van tijd in elke hand een verdrag vasthouden. De leugen geen leugen meer. Het verzinsel niet meer van de werkelijkheid te onderscheiden.

De machtige Sun Tzu had ooit een vergelijkbare listige tactiek beschreven – die werd toegepast in de Periode van Lente en Herfst – waarmee het koninkrijk Yue een onmogelijk geachte overwinning behaalde.

Zodra de Keizer hoorde dat de beroemde Sun Tzu een dergelijke gedurfd en ongebruikelijke tactiek had geprezen, liet hij zijn bedenkingen varen en vaardigde onmiddellijk de nodige bevelen uit.

Er brak een nieuw tijdperk aan, waarin de open wond van de oorlog plaatsmaakte voor diplomatieke spanning.

Dit verhaal over de beruchte patstelling die de Keizer tegen het noorden en het zuiden had weten te bewerkstelligen, werd uitgebreid in de annalen beschreven. Al zou eeuwen later, tijdens de Ming-dynastie, een zekere Quan na gedegen en methodisch onderzoek concluderen dat er geen bewijs was gevonden dat deze tactiek eerder was toegepast, niet in de geschriften van Sun Tzu en evenmin in de officiële geschiedkundige annalen uit de Periode van Lente en Herfst. Het was kortom een verzinsel.

Lu Dong Pu had dus een drietrapsplan bedacht waarmee hij het keizerrijk van de ondergang redde, zelf buiten schot bleef en ten slotte een vals precedent schiep, door de illusie te wekken – de lastigste en lustigste list – dat het allemaal al eens eerder was gedaan, in een ander tijdperk, door wijzere en betere mannen.

De vertaler ontving voor deze vertaling een
projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

ISBN 978 90 263 7390 9

ISBN 978 90 263 7391 6 (e-book)

© 2024 Siang Lu

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd 1st Floor, 222
Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or
transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical,
including photocopying, recording or by any information storage and
retrieval system without permission in writing from the publisher.

© 2026 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*, Amsterdam en
Jan de Nijs

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan
Oorspronkelijke titel *Ghost Cities*

Oorspronkelijke uitgever UQP

Omslagontwerp bij Barbara, gebaseerd op een ontwerp van Design by
Committee

Omslagillustratie © *Phantom Landscape No. 2*, Yang Yongliang

Illustratie p. 26 © Du Zhiyu

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en
verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie
van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier
waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen